

forventning om, hvad det er, man råder over de enkelte år. Det vil sige, at man i samarbejde med personalet kan vurdere: Hvad er det, vi skal gøre for at nå det mål, der er skitseret?

Når vi taler om lønsummer, er det jo noget, der er rimelig veldefineret – opgavens art med at styre en lønsum er rimelig veldefineret. Altså hvad ansætter man? Man skal huske, at man selv styrer lønsummen. Det har ikke noget at gøre med, hvor mange der er ansat. Det kan man ikke sige, for det har noget at gøre med, hvor dyr man er som ansat. Er det en ældre kontorchef? Er det unge fuldmægtige? Har man ledige stillinger? Hvis der er en, der har fratrådt en stilling, ved man, selv om den bliver genbesat, at der går ca. 1 måned, der går 1½, den lønsum beholder man i systemet; ligesom man kan overføre 10 pct. af bruttolønsummen fra det ene år til det andet, og i øvrigt også 10 pct. af det, der hedder øvrig drift, fra det ene år til det andet. Det vil sige, at der er penge i omløb, men lønsumstallet giver signalet for: Hvad er det, vi råder over umiddelbart? Så det har meget stor betydning, når man ser på en personalepolitik i en administration.

Når det gælder universiteterne, hvor vi taler om at omlægge selve universitetsformen, rammerne, at gøre dem selvejende, rammestyrende og delvis også, at de skal kunne finansiere opgaver ved hjælp af udviklingskontrakter, så er det noget nyt. Og der må man medgive, at man er nødt til at etablere de modeller, før man ved: Hvordan etableres det? Hvordan er udgiftsprofilen for et sådant nyt forsknings- og uddannelsesmiljø på et moderne universitet?

Og det er for så vidt den samme opgave, vi har omkring erhvervsskoler og AMU-centre, altså at sige: Hvordan ser profilen ud? Hvordan er opgavens art? Hvad er udgiftsniveauet, når man har rationaliseret og sammenlagt de steder, hvor det er muligt at sammenlægge AMU-centre eller erhvervsskoler?

Og der må budgettet altså i overslagsårene følge af den model eller den løsning, der findes, når det gælder nye styreformer.

Kl. 20.40

Til hr. Ole Sohn vil jeg sige, at de 1,5 mia. kr. har vi hele tiden sagt var en engangsydelse. Vi vil tilføre sygehusene 1,5 mia. kr. direkte til at finansiere merarbejde på de enkelte sygehuse på

de enkelte afdelinger. Og så siger jeg, at det godt kan være, at de her 1,5 mia. kr. ikke engang kan nå at blive brugt i år 2002, så går de ind i 2003.

Så må vi se, hvordan opgaven i øvrigt løses, for underliggende – foruden denne bevillingssystem. Der er jo nedsat en arbejdsgruppe, der skal se på strukturproblemer i sygehusverdenen og herunder bevillingssystemet, hvordan man kan etablere, at den øvrige del i øvrigt også er produktionsafhængig, når det gælder økonomisk tilgang, altså at man går bort fra, at man får et fast beløb på sygehuse, til at man får en bevilling, der følger det antal operationer, der udføres på sygehuset, altså at det er visitering, der udløser en ret til at blive behandlet på ethvert offentligt sygehus, og at pengene følger patienten også inden for amtet, så man ikke har nogle, der er indenamtspatienter, og nogle, der er udenamtspatienter. Alle kan gå til et sygehus også i eget amt, og de fører pengene med til den afdeling, hvor de bliver behandlet, så der også her ligger en motivation til altid at kunne tage patienter ind fra eget amt og drøfte: Hvordan kan vi gøre noget mere? Behøver vi at stoppe kl. 15 om eftermiddagen, eller kan vi tage en behandling mere eller en operation mere? Kan vi gøre det lørdag, kan vi gøre det søndag?

Det bliver jo en del af en ny budgetteringsreform. Og derfor må man afvente og sige: Jamen hvordan er så egentlig indfasningen af et sådant nyt bevillingssystem – det ved ingen.

Når det gælder tilsagn om Mifresta, skal man forstå det, jeg har sagt, selv om min stemme er undergivet en almindelig sygdom: Vi har en aftale, der siger, at Mifresta-rammen er 0,5 pct. som hensigt i år 2005. Vi vedtager, hvis det står til regeringen, den fordeling af pengene i år 2002, som vi har lagt frem, for vi siger, at aftalen er 0,5 pct. i år 2005. Men det, vi siger, er, at vi ønsker at forhandle med partierne bag forliget om, hvad vi gør efter 2004 i forbindelse med, at de 10 lande forhåbentlig er blevet medlem af EU, og vi af den grund er tvunget til at finde en anden fordeling af de midler, vi vil bruge til både miljøstøtte og til øvrigt bistand i Østeuropa.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.